

Marta Juncadella. D'Euskadi a Igualada per lluitar contra el virus

RETRATS. El sol li acarona el cos adormit. La remor de les fulles del bosc la desperta. S'alça del llit i s'acosta a la finestra des d'on es veuen els camps verds i, més enllà, les cases blanques i el campanar d'Aldaba, poble de Guipúscoa. A la llunyania, la silueta de la serra d'Aralar sota un cel blau. Amb l'aire fresc, li arriba l'olor del pa artesà que es cou a la vora del foc i la flaire del formatge desfet.

La manresana Marta Juncadella, de 24 anys, viu en un caseriu del País Basc. El seu vestit d'infermera és un record llunyà que s'esvaeix amb el fum de la xemeneia. Des del setembre passat, porta una vida rural amb la seva parella. Però alguna cosa està a punt de canviar. Durant els últims dies, el telèfon mòbil se li ha omplert de missatges de les seves antigues companyes de l'hospital d'Igualada. Estan preocupades pel brot del covid-19. La Marta no es vol quedar de

braços plegats. «Necessito tornar, donar un cop de mà». Truca a l'hospital d'Igualada i s'ofereix com a infermera voluntària. Mira per última vegada el paisatge basc. "És 20 de març del 2020, dotze de la nit. Hospital d'Igualada. La Marta sent els nervis a flor de pell". Va vestida amb bata, mascareta, ulleres, casquet sanitari. És la primera nit a l'hospital. Acaba d'aterrar. Els pacients crítics són abundants. La línia de casos es resisteix a baixar. Una muntanya de feina s'erigeix davant seu. Per sort, treballa en equip i sent l'escalf dels companys. De seguida la sorprèn l'aïllament dels pacients. Una solitud agreujada durant les hores de foscor. «És un virus cruel, inhumà, que els allunya dels éssers estimats». Vol estar a l'alçada, donar escalf als pacients. Entra a l'habitació d'un home gran que té dificultats per respirar. S'asseu a la vora del llit. Ell li confessa la por a desaparèixer, a deixar allò que ha construït. Mentre l'escolta, els pensaments s'allunyen. En aquell moment, només existeix el pacient. Li allarga la mà i es queda al seu costat fins que s'adorm.

Les nits corren davant dels seus ulls com si travessés un túnel a tota velocitat. Torns infinits, mascaretes, timbres, respiradors. «El millor moment del dia és quan treballo. En sortir de l'hospital i entrar al cotxe esclato a plorar. Totes les emocions surten a l'exterior». Cada dia condueix fins a Manresa per anar a dormir a casa dels pares. S'endinsa al llit quan el sol s'aixeca. La marca de la mascareta li crema la pell. Dona voltes entre els llençols. La ment encara és a l'hospital. Recorda les escenes que li han deixat empremta, com la nit que acompanya pels passadissos de l'hospital el fill d'un pacient que s'està morint. Quan arriben a l'habitació corresponent, el fill crida amb una veu feble: «Papa...». Unes paraules que queden gravades dins del cervell de la Marta igual que el somriure d'un senyor gran que no perd mai l'esperança. «Potser avui és l'últim dia que ens veiem, perquè aviat m'enviaran a casa», li diu el pacient amb els ulls brillants. La seva situació és crítica, però les ganes de viure el fan aguantar. Fins que mor deixant l'alè d'una rialla. «Els són els veritables herois d'aquesta pandèmia». La Marta acaba el servei a l'hospital d'Igualada a mitjans d'abril. Al llarg d'aquestes setmanes, ha reviscut les emocions de ser infermera. «És una feina preciosa perquè ajudes els altres, però em sento incòmode amb les condicions laborals. Quan entres a l'hospital ets com un robot. Jornades eternes, ritme frenètic, disponibilitat completa. A mi no m'agrada que em robin la vida». Després de lluitar hores i hores contra el virus, ara vol reprendre el camí interior i tornar al paradís basc. «Ves a saber on seré en un futur. L'important és el present i allà em sento més viva que mai». El color verd dels camps, les cases blanques d'Aldaba i la silueta de la serra d'Aralar es tornaran a dibuixar aviat dins les seves ninetes.